

el Peri Coses de la vida GRAN BARCELONA

La immigració més vulnerable

HELENA LÓPEZ
BARCELONA

El petit Ouahid arriba gairebé una hora abans a la cita. El temps passa a un altre ritme quan estàs al carrer. L'alberg on ha aconseguit llit, a prop de l'Hospital de Sant Pau. Li ofereix això, un llit. És un centre d'acollida d'emergències nocturnes obert en el marc de l'operació fred; però de vuit del matí a vuit del vespre s'ha de buscar la vida. Té, a més, un altre motiu. No es vol perdre la classe de boxa. Puja del vestidor canviat, amb la seva cara de nen, el que és, i la samarreta vermella amb l'escut del Melilla. Lloc on va viure des dels 15 fins fa menys d'un any, quan, al fer els 18, se li van tancar les portes del centre de menors. Llavors va viatjar a Màlaga i d'allà, a Barcelona, on va arribar fa quatre mesos.

«Hi ha nois que no suporten l'alberg. Allà tot són persones grans, i algunes van brutes... Quan em desanimo, al carrer tens molt temps per pensar, em repeteixo que això és temporal. Fins que trobi una feina i pugui tenir un pis i portar-me la família», se sincerava amb una sorprenentment maduresa i un somriure que esquinça. El somni de l'Ouahid és,

Mbarak Eltaloui, aquesta setmana al Casals dels Infrants del Raval.

La seva vida que a Catalunya, principalment a BCN, hi ha 1.334 'menes', menors estrangers no acompanyats

continua sent, ser pilot. «Davió». De moment ha entregat el currículum al cuiner del menjador social del Paral·lel on dina sol cada dia. A Metlla va fer un curs de cuina.

UN LLOC QUE ES DIU VIC // Quan el seu autor va arribar a punta de dia a l'Estació del Nord, després del seu breu pas per Màlaga, un company (als voltants de la terminal és habitual la presència de nens en la seva mateixa situació) li va aconsellar que anés a un lloc que es diu Vic. Que allà hi havia «una fundació» que el podia ajudar. Sense més dades, se'n va anar cap allà. No tenia res a perdre. Allà va dormir dos dies al carrer, fins que el tercer un home del seu país li va donar menjar i el va deixar dormir al seu cotxe.

Un altre conegut li va parlar llavors, a través del Facebook, d'una fundació a Barcelona i va anar cap allà. «Vaig anar a la Fundació Adsis, i des d'aleshoresestic amb ells. No tenen pisos, però em van gestionar a Walberg. La setmana que ve tinc cita per veure què podem fer», s'obre l'any, ara sí, queden pocs minuts per tornar a la classe al Gimnàs So-

Ilyas Karimi, fa uns dies a l'Espai Mesciadís, on treballa.

Els nois del carrer

Tres magribins relaten la seva experiència a BCN, on van arribar sols de nens i on viuen com poden

Qualid Belhassnaoui

18 ANYS

«Quan em desanimo em dic a mi mateix que tot és temporal, fins que trobi feina»

Ilyas Karimi

20 ANYS

«Fins als 18 anys vaig estar bé. És als 18 anys quan comences a adonar-te de com és Europa»

Mbarak Elalaoui

25 ANYS

«Cada vegada que acabes unes pràctiques i no et contracten et desmoralitzes. És dur»